

Inregistrat la Trib. Cluj S. III. sub Nr. 847—1938.

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Alapította: TELEKYNÉ FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA. Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Teleky József.

Növekedjék a gyermekek tábora!
Terjedjen el köztük az „Uj Cimbora“!

VIII. ÉVFOLYAM
10. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1940. MÁJUS
15.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87

Tavaszi bál.

Virág lepté be a fákat,
olyan, mint az álom,
úgy táncolnak a méhecskék,
mint lányok a bálon.

Nem kell ide cigánynóta,
zümmögnek a méhek,
kedvüktől az alvó rügy is
friss életre éled.

Gyere, pajtás, menjünk mi is
mienk ez a tavasz,
táncos lábunk alá a fa
virágszírmot havaz.

Szepesi Nits István.

Adjunk egymásnak jótanácsot!

A tojás nyersen való feldolgozása a vérszegény gyermekeknek.

Kétségtől a tojás rendkívüli szerepet játszik a táplálkozásunkban, gazdag fehérje tartalma miatt. Különösen a fejlődő vérszegény gyermekeknek volna szükségük minél több tojásra s lehetőleg nyers állapotban való fogyasztására, mert a sütés-főzéssel valamennyi csak elvész a tápértékéből.

Nagy feladat a gyermekekkel megszerettetni a nyers tojást. De meg lehet találni a módját. Minden édesanya rájöhetett a saját gyermekkori emlékei nyomán, hogy torta keverésénél milyen szívesen nyalakodnak a nyers tortakeverékből a gyermekek. A tojás-sárgáját cukorporral, kevés vaniliával jól elkeverve jóízűen él is nyalakodják. A tojás fehérjének az elkészítésére itt alant adunk egy nagyszerű receptet.

Nesze semmi fogd meg jól!

Mondhatnánk erre a receptre, mert az egész olyan könnyű, szinte alig megfogható édesség, emellett azonban rendkívül táplálé-erejű.

Személyenként egy tojást számítva felverjük a habot egész keményre, tetszés szerint adunk hozzá kristálycukrot és vadrózsaízt, hogy halványsárgás-rózsaszín legyen a hab. Tetejére vágott diót, vagy néhány szem mazsolát, szórunk. Csinosan üvegtányérkákra rendezzük.

Nem csak gyermekeknek adhatjuk, de felnőtt vendégeinket is megkínálhatjuk vele.

Olvasd el, hogyan kell helyesen írunk!

A hó hosszú ó-val irandó. Ha röviden ejtjük ki, akkor a *ho* annyit jelent, hogy állj meg! A hóval összekötött szavakat össze kell írni, pld.: hócipő, hófehér, hófűvás, hóhegy, hólapát, hóvirág, hópohár, stb. Hosszú ó-val kell írni a következő szavakat: hóbort, hóbortos, hódít, hódol, hóhér, hólyag, hónalj, hónap, hórihorgas, rövid o-val a következőket: hogy (e szóeska elé mindig vesszőt teszünk), hol, hold, holmi, holnap, hoított, Hollandia (országnev), homály, hombár, homlító, homlok, homok, homorú, hon (haza), honn (= otthon), hontalan, honvéd, hopp, hordár, hordat, hordó, hordoz, horgany (cink), horgas, horgász, horkol, horog, horpad, horpasz, hortyog, horvát, horzsol, hova, hoz, hozomány. Honnan, honnét két n-nel irandó, *hosszú két s egy z*-vel, de ha elválasztjuk, akkor kiírjuk a két sz-et. Így: hosszú, valaminek a hossza, hosszabb, hosszadalmas, hosszan, hosszas, hosszúság stb. Elválasztva: hoz-sza, hoz-szabb és így tovább. Hozsanna, hozzáam, hozzád, hozzá, hozzánk, hozzátok, hozzájuk (hibás rövidítés hozzájuk helyett: hozzuk).

Házi cécó.

Körző Gyöző, Irka Pirka,
Tánc lépésben szállnak síkra,
Bár a cigány nem hegedül...
Nagysüvegű Töltőtoll Pál,
Ma ügyetlen, csacsi voltál!
Mért maradtál így egyedül?

Kalamáris okosságából
Ül a könyven. Dehogy táncol!
Óvatos ó, ebben minta...
Attól fél, hogy egész övig
Melle, hasa összetörök
És kifolyik mind a tinta.

Szegény Fiók! Nincs jó kedve.
Meg is jegyzi elmerengve:
— Hej beh hangos ez a hajlék!
Ha a huncut Diák Jáska
Kulccsal be nem csukott volna,
Most én is ott fenn mulatnék!

A pünkösdi rózsá.

Irta: B. Csürös Emilia.

A pünkösdi rózsá
kinyilott a szélben,
könnyes arcú, bús királylány
tartja a kezében.

Könnyharmatos arcát
hajtja az asztalra,
— most emelik a királynét
díszes ravatalra.

Mit ér koronája,
drágaköves trónja,
ha nem vigasztalja többé
édesanyja csókja.

Szegény, kis királylány,
árvaság a sorsa,
könnyes arcát simogatja
a pünkösdi rózsá.

A pünkösdi rózsá
kinyilott a szélben,
piros arcú falusi lány
tartja a kezében.

Anyja hajnal óta
ott kapál a kertben,
odasiet, megöleli:
„Édesanyám, lelkem!

Nevednapja van ma,
te édes, te jószág,
névnapodra hoztam neked
a pünkösdi rózsát!”

Anyja megöleli,
arcát megsókolja, —
— mintha még a kismadár is
édesebben szólna.

A pünkösdi rózsá
kinyilott a szélben,
szegény asszony, boldog
asszony
tartja a kezében.

Piros arcú kislány,
nincs országa, trónja,
de korona homlokán az
édesanyja csókja.

Dolgos, két kis kezét
imára kulcsolja,
és szívében nyílik ezer
szép pünkösdi rózsá.

Pünkösdi gondolatok.

Az emberi ész által szabályozott időbeosztás esztendőről-esztendőre felszínre veti az elmúlt év vagy évszázadok és évezredek nevezetes eseményeit és azok évforduló ünnepnapjait, melyek az embert rövid időre megállásra, kalaplevételre, hálára és hódolatra készítetik. Ilyen hódolatra legméltóbb ünnepeink a Jézus életével kapcsolatos: karácsony, húsvét és pünkösdi!...

E három nagy vallási ünnep egymással szoros összeköttetésben áll és mégis mennyire különböznek egymástól úgy az emberekre gyakorolt hatásukban, mint külsőségeikben egyaránt...

Az egyetemes emberiségre legnagyobb hatással volt a Pünkösdi. Ezt ünnepeljük most, mint a keresztyén világ legnagyobb ünnepét.

A nagy keresztyén népközösség, mely a Föld mai lakosságának egyharmadát számolja magában, az Úr Jézus születése óta most az 1907-edik pünkösdtört érte el. A Szentlélek ugyanis csak a 33 éves korában megfeszített és feltámadott Jézus mennybemenelete után töltetett ki először a tanítványokra. Ugyanaz napon Jeruzsálem piacán a 3000 lélekből álló közönségre áradt, akiknek Péter apostol prédikált, végül hosszú századokon keresztül mind a mai napig a többi — Krisztusban hívő — lélekre száll és teszi napját mindnyájunk szent ünnepévé, az ígéret beteljesedésének, erőnek, bátorságnak, egyet-

értő akaratnak, egymás megbecsülésének szent ünnepévé!...

Amint a kezdetben félenk tanítványok egy kis házban egybegyűlvé, bezárkózva lesték a történelem dőket és rebegő ajakkal imádkozva gondoltak a közülök látszólag örökre eltávozott Jézusra, egyszerre nagy fény támadott: kettős tüzes nyelvek, mint valami lángok jelentek meg és szállottak a bátorlan tanítványok fejére. A félelem elszállt szívökből és a bátorság és megvigasztalódás Lelke költözött helyébe. A Jézustól megígért Szent Lélek kitöltése volt ez!...

Most már bátran léptek a félelem kicsinyke imaházából a nagyvilág elé, mert eszökbe jutott a Mester bátorító szava: én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.... A Szentlélek e varázssérítésére lettek a félenk tanítványok *apostollokká*, kik aztán bátran hirdették az Igét nyilvánosan az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevébe.

Ez a pünkösdi Lélek változtatta át keresztyénné a világ mai lakosságának harmadrészét és nap-napután, a hittérítők munkája által mind több és több tévelygő lelket vezet az üdvösség és örökélet forrásához. Ez a Lélek azóta folyton munkálkodik és majdnem kétezer év óta csodás eseményeket tud a Gonosz elleni harcban küzdelmes és győzelmes munkájáról felmutatni a világtörténelem folyamán.

Nagy Mihály.

HANASAKI* APÓ

JAPÁN MESE.

MAGYARRA ÁTDOLGOZTA:
KORMOS JENŐ.

I.

Régesrégen élt egy öreg japán házaspár. Nagyön jószívű, tisztességes emberek voltak. Gyermekeik nem volt s így szívük minden melegségét Siro nevű fehér kutyájukra pazarolták. Úgy szerették ezt a kedves állatot, mint más ember a saját édes gyermekét.

A szomszéd házban is lakott egy öregember és egy öregasszony. Ez a két öreg pontosan az ellenkezője volt a másik kettőnek: rosszindulatú, fősvény, irigy emberek. Szegény Siro kutyát is gyűlölték és állandóan üldözték.

Egy napfényes reggelen a jószívű szomszéd éppen egy kis kertmunkára indult, hova szokás szerint Siro kutya is elkísérte. Míg gazdája az ásáshoz fogott, a hűséges kutya bejárta és szo-

* Olvasd: Hánaszáki Jelentése, virágoztató, virágba borító. Fordító.

katlanul élénken átvizsgálta a kert minden zegézugát. Hirtelen megragadta gazdája ruháját és hívó hangon vonszolni kezdte az öreget a kert egyik sarkában álló nagy osterfa felé. A fa alatt gyorsan kaparni kezdett és így ugatott fel gazdájára:

— Itt áss, édes gazdám! Itt áss, édes gazdám!

Az öregember nem értette, hogy mit akar kiásatni az ő hűséges kutyája, de azért mégis, csak marokra fogta ásóját és szaporán aprította vele a földet.

— Mi lehet itt? ... Mitévő legyek vele? ... — ismételte munkaközben.

Egyszer csak nagyot csendült ásója valami kemény tárgyon. Ragyogó aranypénnz került felszínre az ásó nyomán. A jószívű öreg kíváncsian folytatta tovább a munkát, mind mélyebben és mélyebben vágta a földbe ásóját, addig amíg egészen belefáradt. Csodák csodája! ... Nagy halom aranypénnz került ki a földből!

— Anyjukom lelkem! Gyere csak ide, nézd, mennyi aranyat találtam egy csomóban! — kiáltotta a házban szorgalmatoskodó öreg életépárjának.

— Ó, szentséges Buddha!¹ Ennyi kincs! Ez mind a miénk... Gazdag emberek lettünk, édes öregem... Milyen sok jót tehetünk most a szegényekkel! — csapta össze kezét örömben a jólelkű öregasszony.

A jószívű öregek szerencséjét a kerítésen keresztül meghallotta és megleste a fősvény, irigy szomszéd. Nemsokára átment hozzájuk és kölcsönkérte kutyájukat. A jó szomszédok, kik soha senki kérését nem szokták megtagadni, gondolkodás nélkül kölcsönadták neki kedvencüket. A fősvény ember kötélen húzta, ráncigálta maga után a húzódozó Siro. Alig bírta valahogy a maga udvarára bevonszolni.

¹ A hinduk vallásalapítója, kit szentként tisztelnek Japánban is.

— Az én jószágomon is kell lennie valami kincsnek. Na, hol van? Hol?... Mondjad, mert mindjárt széthasítom a fejedet! — főrmedt a kutyára.

S mivel a kutya semmit sem felelt, csak haragosan nézett kínzójára szép, okos szemével, tovább ráncigálta szegényt a rossz szomszéd. Végre Siro megúnta a dolgot, megvetette lábát s egy lépést sem volt hajlandó tovább menni. Mérgeesen kaparni kezdett.

— Ó, itt van?!... Jól van, nagyon jól van!... A markomban van... Mától fogva még gazdagabb leszek!... Nagyon jól van, nagyon jól van!...

Kapzsiaságtól reszkető lábbal nyomta ásóját a földre. Ásott, egyre jobban ásott, de kövön és tégladarabokon kívül semmit sem talált. Még nagyobb erővel fogott hozzá. Nagy későre, keserves erőlködés után meg is találta jól megérdemelt jutalmát...

— Eh, micsoda rossz szagot érzek! — fintorította el orrát a gonosz szomszéd.

Kő és tégladarabokkal vegyes szemetesgödör tárult fel előtte, olyan rossz levegőt terjesztve, hogy teremtett ember nem maradhatott közelében.

— Mi ez?... Mi van itt?... Hiszen itt nincs!... Hát hol a kincs!?!... Ah, becsaptál, gonosz kutya!... — kiáltott fel a rusnya lélek, mérgében nagyot ütve ásójával Siro fejére.

Szegény hűséges állat nyomban kiadta páráját.

II.

A jó öreg párt mélyen megrendítette szomszédja szörnyűséges gaztette. De Siro nem volt többé és semmiféle síránkozással fel nem támaszthatták a hűséges állatot. Sűrű könnyhullásokkal ástak sírt részére a kert legszebb helyén és sírjára szép fenyőcsemetét ültettek reá való emlékezésül. A kis fenyő nagyon gyorsan nőtt és csakhamar hatalmas fává terebélyesedett.

Szegény öregek nem sokáig gyönyörködhetek azonban a szép szál fenyőben, mert a gonosz szomszéd ettől is megfosztotta őket. Fekete, irigy lelke nem nyughatott addig, amíg a Siro emlékfáját is el nem pusztította. Egy sötét éjjel belopózott a kertbe és a fa tövét jó mélyen befűrészelte. A fa napról-napra vesztette üde zöld színét s egyszer csak teljesen megsárgult. Ekkor vették észre az öregek, hogy szegény fenyőt milyen kegyetlenül csúffá tette valami gonosz lélek. Mindjárt gondolták, hogy csak pokolra való szomszédjuk vihette véghez ezt az emberhez nem illő cselekedetet, de félénk emberek lévén, említést sem tettek róla senkinek. Az élettelen fát ki kellett vágniok. Törzséből mozsarat készített az öregember, hogy valami emlékük maradjon belőle.

Kutykurufy Tóni izgalmas mérközése Efyepety Kajelán úrral.

30. kép.

*A nagyétkű ruca, béka felé rohan,
Beakarja kapni csak úgy angolosan.
A béka azonban füttyül a rucára,
Beugrik serényen egy snapszos pohárba.*

— Törjünk benne rizst és a lisztjéből süttöt kalácsot ajánljuk fel Siro emlékére.²

Igy hozzáfogtak a rizstöréshez. S hát csodák csodája! A rizs minden ütésre szaporodni kezdett, mind több és több lett, már nem fért a mozsárban, kifolyt a földre s megtöltötte az egész konyhát.

Valamiképpen erről az újabb csodáról is tudomást szerzett a telhetetlen, irigy szomszéd. Azonnal átment és szemtelenül kölcsönkérte a csodatevő mozsarat. A jószívű öregek ezt is ellenkezés nélkül kölcsönadták.

S azután mi történt! Csak úgy, mint előbb a föld mélyéből, nagy csomó undorító, bűzös szemét folyt ki a mozsárból. Pár pillanat alatt megtelt vele a kapzsi emberpár egész konyhája. A gonoszlelkű öreg mérgében azonnal fejszét fogott, összehasogatta és tűzbedobta a kellemetlenkedő mozsarat.

III.

Az adakozókedvű öreg már csak a hamuját láthatta rizstermő mozsarának, mikor irigy szomszédjához átment, hogy a csodatevő szerszámot visszakérje. Ezen sem segíthetett. Fájó szívvel törődött bele a megváltoztathatlanba. Egyetlen szemrehányó, panaszos szó nélkül szedte össze a hamut ruhája bő ujjába és roskatag léptekkel hazafelé indult.

Hazatérve mégis csak elfogta a sírás szegény öreget.

² A japán nép ételümeiket és értékes dísz tárgyakat szokott helyezni a kedves halottjai emlékére felállított oltárra. Siro nem volt ember, hanem csak egy kedves, hűséges kutya. De az ő emlékét is éppen úgy őrizték a jó öregek, mintha emberfia, a saját édes gyermekük lett volna. Ezért akartak rizsből készített kalácsot felajánlani az ő emlékére. Fordító.

— Nézd, édes anyjukom, a mi kedves Sironk emléke hamuvá vált.

A szomorúszívű két öreg szakajtóba tette a hamut s kiment a kertbe hűséges kutyája sírjához, hogy ráhintse a fenyőmózsár maradékát. Abban a pillanatban enyhe szél kezdett fúdogálni és az öreg tenyerére vett hamut szétszórta az egész kertben. S hát Uram, Teremtőm!... A kert fái — tél közepén — a rájuk hullott hamutól mind kivirágoztak. A jószívű öregek kertje tavaszi virágdíszben pompázott, míg másoké csupasz fákkal szomorkodott.

— Szentséges Buddha! Ha Te minket ilyen nagy kegyelemben részesítettél, miért ne juttatnánk belőle másoknak is? — E szavakkal vette szakajtóját a jószívű öreg, kiment az utcára és szórta a hamut jobbra—balra.

— Hanasaki apó a nevem! Hanasaki apó a nevem! Minden fát virágba borítok! — kiáltotta boldogan, miközben nagy sereg ember gyűlt köréje.

— A mikádó³ helytartója éppen vadászatról lovagolt vissza kíséretével. Kíváncsian kérdezte meg a nagy csoportosulás okát s érdeklődni kezdett az öreg kiléte és csodatétele felől.

— Na te hangoskodó öreg, ha a tudományod is olyan nagy, mint a híred, virágoztasd ki azonnal ezt a velem szembenálló csupasz fát.

Az öreg készségesen felmászott a lombtalan fára hamuvált kis szakajtójával.

— Nyílj ki, nyílj ki, édes cseresznyevirágom! Nyílj ki, nyílj ki, édes cseresznyevirágom! — mondogatta, miközben egy-egy csipetnyi hamut szórt jobbra-balra.

A fa néhány szempillantás alatt virághaborkult. A mikádó helytartóját egészen elbűvölte a gyönyörű látvány.

— Milyen gyönyörű! Milyen gyönyörű tavaszi kép!... Csodálatos a te hatalmad, kedves öreg szolgám! Ezért kitüntetést érdemelsz. — E szavakkal a helytartó gazdagon megajándékozta Hanasaki apót, kit ezentúl mi is így fogunk nevezni.

A kétszer már póruljárt kapzsi szomszéd most sem nyughatott. Fekete lelkét kínozza, marta az irigység.

— Megvan! Most jut eszembe... Maradt nálam még egy kis hamú abból a varázserejű fenyőmózsárból... Én is kivirágoztatok három-négy fát... Többet, mint ez a rusnya Hanasaki... S egészen bizonyos, hogy a helytartó engem még gazdagabban fog megjutalmazni... Ilyen gondolatokkal sietett haza és pár perc múlva már rohant is ki az utcára, hóna alatt egy kis szakajtóval...

— Hanasaki apó a nevem! Hanasaki apó a nevem! Minden fát virágba borítok! — kiáltotta

³ Japán császár.

a helytartó felé, ki még nem haladt messze kíséretével.

— Hát két Hanasaki apó is van ezen a környéken?... — csodálkozott a helytartó. Buddha különös kegyelme van ezen a vidéken... Még ma jelentem az esetet legfelségesebb mikádónknak... De előbb mutasd meg, mit tudsz, jó öregem. Szeretném, ha a mellettelevő fát kivirágoztatnád...

A kapzsi öreg boldogan igyekezett fel a kijelölt fára és szétszórt egy marék hamut:

— Nyílj ki, nyílj ki, édes cseresznyevirágom! Nyílj ki, nyílj ki, édes cseresznyevirágom!...

De akármilyen kellemesre igyekezett köszörszólni rikácsoló hangját, egyetlenegy cseresznyevirág sem mutatkozott a varázserejű hamú nyomán. Közben hirtelen szélvihar kerekedett és a szakajtóban levő hamut úgy vágta a mikádó helytartójának szeme közé, hogy majd megvakult miatta. A kíséretében levő nemes urak szeme, orra, szája és ruhája is mind megtelt hamuval...

Nagy lett erre a helytartó és az urak felháborodása!

— Hiszen ez egy közönséges család!... Ez nem Hanasaki apó! Tömlöcbe veled, arcátlan rongy-ember! Vigyétek! — kiáltotta a helytartó, testőreinek.

A testőrök nyomban kaptak az értelmes szón. Nem vártak újabb biztatást. Megragadták a gonosz öreget s méltó helyére, a helytartó várának legsötétebb tömlöcbe vetették.

Ha a gonosz öreget tömlöcbe nem vetették volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Csaba estély.

Irla: NAGY KÁLMÁN.

— Disznóság, — jelentette ki Csibész Csaba, miután hosszas hallgatóság után elvette fülét a gyerekszoba kulcslyukáról.

— Mi az kérlek, mi történt, — idegeskedett a hatéves Zsolt — már megint rólunk van szó?

— Mit hajjottáj Caba? — érdeklődött a három és fél éves Gyöngyike is, aki mindenben hűségesen kitartott két mákvirág bátyja mellett.

— Gyöngyi te most hallgass, — torkolta le a nyolcéves Csaba — most komoly dolgokról, férfi dolgokról lesz szó, amelybe nőket egyáltalán nem avathatunk be.

Gyöngyike a mellőzés miatt bosszankodva húzódott babái mellé a sarokba, s unott hangon jelentette ki:

— Cinálhattot atájmit, mejt mindent megmondot Anyutánat.

— Mondjad csak, mondjad, — rázta feléje öklét Zsolt — meg is látod te aztán.

— Med isz, — nyelveskedett tovább Gyöngyike.

A két csirkefogó, Csaba, meg Zsolt behúzódtak a gyerekszobának „férfi szalón”-ná kinevezett részébe és izgatott tárgyalás kezdődött meg köztük.

— Nem, ez igazán nem járja, — kezdte ismét Csaba — minket persze nem visznek sehova. Este csak bedugnak jó korán az ágyba, reánk parancsolnak, hogy aludjunk, amíg más szórakozik a színházban.

— Nem, ez így nem mehet tovább, — kardoskodott Zsolt is a bátyja véleménye mellett — tenni kell valamit.

Hosszas fontolgatás, tanakodás után kapta magát a két betyár s szépen kiosont az udvarra, onnan az uccára s míg a mamájok nyugodtan készült az esti színházi előadásra, Csaba és Zsolt szépen, illedelmesen bejárták az összes ismerősöket, akiknek a lakcímét tudták s magukat szépen meghajtva, mindenütt elismételték:

— Anyuka, Apuka tiszteltem a néniéket és bácsiékat s ma estére szívesen látják vacsorára...

— Elmegyünk gyerekek, hogyne mennénk el, — válaszolták kedélyesen mindenütt.

A két lókötő, alamuszi orcával, illedelmesen előre megköszönte a szíves részvételt s újjongva táncolt végig az úton.

— Lesz majd hecc, — örvendett Csaba.

— Uja más mulat, mi is mulatunk, — ugrándozott Zsolt.

Este ájtatosan, szende arccal, szinte ünnepélyesen ették meg szobájokban a vacsorát, kezét csókoltak mamájoknak s szónéklül engedelmeskedtek a dadának, aki leakarta fektetni őket. Mamájok a meghatódottságtól könnyes szemmel csodálta a máskor olyan rakoncátlan két csibész csuda jóságát. Megcsókolta ágyacskáikban a jómadarakat s aztán elbúcsuzott tőlük:

— Jók legyetek gyerekek, — mondta — mi most Apával elmegyünk a színházba, de majd a dadus itt marad és mesét mond nektek. Ha jók lesztek majd valami szép-szép hozok...

— Jók leszünk, nagyon jók leszünk, — fogadkozott ártatlanul szendegő arccal a két zsvány.

— Jót leszüint, — tódította a csepp Gyöngyike is.

Nemsokára már anyuka is felvette az estélyi ruháját és apukán is feszített a fekete öltöny, mikor az előszoba csengője véstesen berregni kezdett.

— Ugyan Julcsa fiam, — szólott a mama idegesen a szobalányhoz, — nézze meg ki az s mit akar?

A jövevény pedig nem volt más, mint Piri néni, anyuka legjobb barátnője a férjével. — Na ezek is jókor jönnek, — gondolta mérgesen apa — csak legalább hamar elmennének.

Azonban a csengő újra, meg újra megszólalt, az ajtó megnyílt és szinte ontotta a vendégeket. Közeli és távoli ismerősök, barátok és szinte különböző idegenek. Mindenki eljött, egy sem maradt otthon. A háziak már szinte a hajukat tépték. Ki hívta ezt a sok vendéget és mi lesz most velük?

Végül is, mikor látta a háziasszony, hogy senki sem akar elmenni, halkán odasugrott barátnőjének Piri néninek:

— Mondd szívem, tulajdonképen minek köszönhetjük, hogy most szerencsétlettek?

— De hiszen, — ájultozott Piri néni — ti hívtatok meg vacsorára. A fiaid jártak mindenütt s mindenkit meghívtak...

A dolog hamar kitudódott, a vendégek jót nevettek a két imposztor leleményességén s midőn az ügyes háziasszony rögtönzött hideg vacsorával megmentette a helyzetet, doktor bácsi az apa jóbarátja tele pohárral kezében köszöntötte fel az „estély” rendezőket.

Csaba és Zsolt pedig szurkolva lapultak ez alatt a paplan alatt, mert a papájok benézett szobájokba egy percre s szelid hangon, de igen erélyesen szólt hozzájuk:

— Holnap pedig számolok veletek zsványok...

Amit pedig Apa kimond, azt be is tartja. A nádvesző már magától ingadozik a sarokban s az összeesküvőknek nehéz, nagyon nehéz az álmuk tőle.

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Egye, egy Kajetán úrral.

31. kép.

De feldől a pohár s cseppjei a szesznek,
Szinte hiánynélkül a rucáé lesznek.
Snapszot nyel a ruca, szeme könnytől nedves,
Bíz ez az állapot rémítő keserves.

Egérkirály háborut akar...

Irta: Vadnay Dezső.

Egyszer az egerek
Hatalmas királya,
Összehívta népét
Pompás kastélyába.

Fontos tanácskozás
Volt a gyűlés tárgya,
Mindenki megjelent,
Kinek csak volt lába.

„Egyerem-begyerem, —
Szólt a egérkirály, —
A mi ellenségünk
Minket nagyon kíván!”

Hatalmas szomszédunk,
A macskák királya,
Népünket felfalja
Hajnalhasadtára!

Ha nem állunk ellent,
Én drága, jó népem,
El fog ő pusztítani
Lakomája képpen...”

„Cin-cin-cin, úgy van úgy! —
— Cincog az egérnép, —
Minden ijad-fiad
Teérted hadba lép!”

És lázasan dobbant
Az egerek szíve,
Királynak, hazának
Egytől-egyig híve...

Késő hajnalon volt
A tanácsnak vége:
Nagy teendők várnak
Minden csepp egérre.

Háborut üzennek
A kacorkirálynak,
Meg fogják támadni,
S majd várába szállnak!

Lerombolják földig,
Hazátlanná teszik,
Végre őt magát is
Ebédre megeszik!

Igy tartott a tanács,
Mondom, úgy hajnalig,
Akkor nesz hullatszott,
De csak alig... alig.

Kacorkirály felség
Mosolygott magába,
Azután ránygrott
Az egérpredára.

Hirtelen előttük
Két szemfény ragyogott,
Egérnép és király
Bambán csodálkozott.

Nosza, az egérnép
Szanaszéjjel szaladt,
De az egérkirály
Macskaszájban maradt.

Bimbi és Botond kalandjai.

(Folytatásos gyermekregény.)

Irta: Vadnay Dezső.

— Nesze öcskös, — szólt megtisztelő bizalommal, — te erős fiúnak látszol, hozzád egy kicsit.

Bimbi elvette a ládát s boldogan cipelte a hosszú úton, pedig mindúntalan a térdéhez verődött. De szörnyen restelte volna visszadni gazdájának, aki esetleg azt hitte volna, hogy nem bírja, vagy nem akarja vinni, ami pedig kiköszörülhetetlen csorbát okozott volna baráti tekintélyén.

Végre elértek az erdőhöz. A fiúk szíve örömtől repesett. Hisz még eddig nem láttak ily közlelő erdőt soha, s most egyszerre benne járhattak. Valami kellemes, furesa érzés vett rajtuk erőt. Az erdő zúgása, madarak füttye s vadméhek dongása, bogarak zümmögése és a levelek zizegése egybeolvadtan zsongott a fülüikbe, mint valami mesebeli muzsika. Igen, oly szépnek tűnt fel ne-

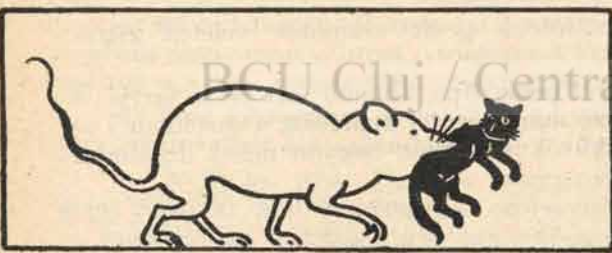
kik az erdő, mint egy tündérgert, csak éppen a királyi palota hiányzott belőle. De Bimbiék a csodálkozástól ezt talán észre sem vették. Boldogan lépkedtek a száraz avaron s zöld mohán.

Mikor egy szép kis tisztásra értek, azt mondta a legény:

— Itt leülhetnénk egy kicsit pihenni. Nem vagytok éhesek?

— De bizony, — mondták rá egyszerre, — éhesek vagyunk!

Erre aztán letelepedtek mindannyian. Az idegen kinyitotta a katonaládát, kenyeret, szalonnát vett elő s jóízűen falatozni kezdett. A két gyerek restelte a sárgarépát mutatni, ezért kissé elfordultak tőle s úgy rágicsálták meg, nagy keservesen. Mégis jobban ízlett volna nekik otthon a jó meleg étel.

Ebéd végeztével a vándorlegény kiterítette a kabátját és kényelmesen végigheveredett rajta, mialatt a fiúkat is biztatta, hogy vessék le ők is a kabátot és fekiüdjenek le, pihenjenek. Azoknak nem nagyon kellett a biztatás, szívesörömet követtek példáját s nemsokára elnyomta őket az álom.

A vándorlegénynek csak ez kellett. Amint látta, hogy a két fiúcska alszik, hirtelen felöltözött, a két fiú feje alól kihúzta a kabátjukat, a Bimbi kis karóráját, melyet az a születése napjára kapott a keresztapjától, lekapcsolta a karjáról, aztán kezébe véve a zöld ládikáját, hirtelen kerekelt oldott.

Mikor felébredt a két gyerek, már régen elharangozták a delet. Ijedten néztek szét. A puszta gyepen feküdtek s kabátjaikat nem látták sehoh, társuknak is nyoma vesztett. Rögtön felismerték a helyzetet s szomorúan keltek fel a helyükről.

— Most már mit csinálunk? — kérdezte Botond leverten. — Rosszul kezdődik az ügyünk.

De Bimbi nem fogta fel olyan tragikusan a dolgot. Jókedvűen felelt barátjának:

— Hogy mit csinálunk? Szedünk madárfészket és sütünk rántottát.

— Könnyen beszélés, de ki mászik fel ezekre a magas fákra?

Bimbi maga is meghökken a magas fák láttára, melynek szemléletére csak most fordított igazán időt. Kissé elgondolkozva mondotta: Ki? Hát én is... De talán te... Te ügyesebb kúszó vagy, mint én.

Botond nem felelt semmit. Gondolataiba mélyedve lépkedett barátja mellett, aki örökösen a fák tetején jártatta a szemét s bolyongásaik közben igen sok szarkafészket fedezett fel, csak azt sajnálta nagyon, hogy mindegyik igen magasan állott. Végre is megállott az egyik fa alatt s azt mondta társának:

— Nézd, ez milyen alacsony van, ide felmászunk. Próbáld meg, Bocikám, én majd feltollak.

— Az ám, csak olyan magas ne lenne, félek, hogy leesek!

— Ugyan, hát kapaszkodjál meg jól! — biztatta Bimbi. — Én majd segítlek.

(Folytatjuk.)

Felhívás!

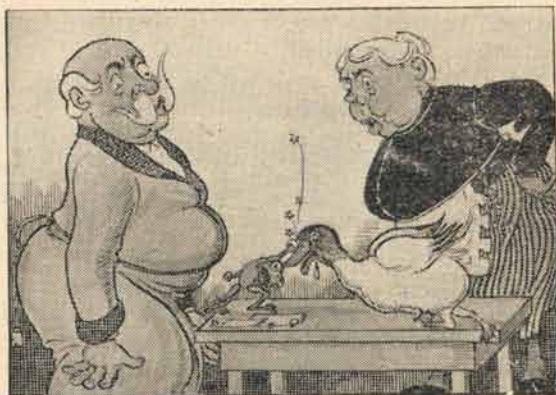
Felkérjük brassói előfizetőinket, hogy hátrálékos előfizetési díjaikat szíveskedjenek Nemes Nagy Márta ottani munkatársunknak mielőbb kifizetni. Címe: Str. Largá 5.

Ügyszintén kérjük kolozsvári előfizetőinket, hogy hátrálékos díjaikat szíveskedjenek mielőbb befizetni vagy a kiadóba, vagy megbízottunknak.

Lapunkat csak pontosan fizető előfizetőknek tudjuk küldeni.

Kutykurufy Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

32 kép.

Pöffeszkedő béka nagy merészet gondolt
És gyors mozdulattal kézbekap egy gombot.
A becsípett rucát jól szemén boksolja.

Nincs olyan sok, ami el nem fogy.

Élt egyszer egy nagyon gazdag, okos király, akinek gazdagságánál, kincseinél, csak esze, okossága volt nagyobb és szíve volt jobb.

Soha senki, ki szegény volt és nála kopogott, el nem ment üres kézzel. Ha a vendégek, miniszterek, főurak közül valaki valamit nagyon megdicsért, rögtön neki adta.

Mikor tanácsosai rájöttek erre a gyengéjére jobbra-balra dicsérették gyönyörű képtárát, porcellánjait, ezüst-arany dolgait, és drágaköveit.

Ha valamelyik hadvezére kitüntette magát a háborúban, olyan óriási birtokokat adott neki, hogy kiskirálynak érezte magát.

Mintán abban az időben, mikor ez a Nevenines király élt, az emberek nem jöttek rá, hogy a háborúból, ha kettő összekap, mindig egy harmadik húzza a hasznát és az nyer, aki nem is vérzett, nem áldozott semmit, legfeljebb eszes ravasz tanácsokat, hát folyton hadakoztak egymással.

Igy Nevenines királynak volt alkalmja telemarokkal szórni sok-sok birtokát és kincseit.

Igaz, hogy minden igazságérzete tiltakozott a háború és verekedés ellen, de sok kapzsi tanácsadó nem szerette a békét, és mindegyik külön-külön kiskirály akart lenni.

Egyszer aztán a leghatalmasabb minisztere, hadvezére azt gondolta, miért ne ülhetne most ő a trónra? Hatalmas sereget gyűjtött a királytól kapott pénzen és ellene indult.

Az okos és gazdag király először nem tudta megérteni, de miután a történelemben

Tanulságos történet hazug Petikéről.

Irta: P. Jánossy Béla.

Petikének csipje kánya,
Kevés volt a tudománya,
De több volt a rossz szokása,
Mint egy halom tálba-kása,

Hahaha!

Gyermeknek bár dísz csak az ad,
Ha megmondja az igazat,
Ebben volt ő nagy hiányos,
Hazudott, mint Hári János,

Hahaha!

El tudnátok ti találni,
Ki volt, mi volt ez a Hári?
Emlékeztek ugy-e rája?
Hazugoknak ő királyja,

Hahaha!

Petikét a boltba küldték,
Hosszan várták odaültét,
S mire végre megérkeze,
Kagadós volt mindkét keze.

Hahaha!

Mert a visszajáró pénzzel,
Mézecukrot vett az egésszel,
Mézese kezét felejtette
S a pénzt — mondta elejtette.

Hahaha!

Anyja jókor vette észre:
„Hol a pénz, te gaz, csibészle!”
De Petike még sem okul,
Hazudozik csak konokul.

Hahaha!

Anyukája megdorgálja,
Ő vitézül ezt is állja,
S arra nem is gondol Peti,
Hogy az Isten megbünteti,

Hahaha!

Hazug Peti azon éjjel,
Sehogy sem bírt a fejével,
Tapogatja: hijnye, hijnye,
Akkora az, mint egy dинnye

Hahaha!

Haja, erdő sűrű mása,
Ven banyakéz markolássza.
Mézese keze pénzhez ragad,
Mézecukor, csak lógasd magad

Hahaha!

Arra ébred, hazug Peti,
Hogy mamája felülteti.
Torkán egy hang sem szorul ki,
Rossz dolog ez ugy-e ürfi?

Hahaha!

Végre szó jön a szájára,
Rémülten néz mamájára,
S mondja sírva, nagy busúltan:
„Istenem, de megrútultam!”

Hahaha!

Anyja mondja: „Kis betyárja,
Aki hazug, úgy megjárja!
Ha bevallasz mindent nekem,
Elnulik a veszedelem.”

Hahaha!

Száján legyek ki- s bejárnak,
Füle, mint egy nagy számárnak,
És az orra, megnőtt orra,
Ráncos, mint egy öreg torma,

Hahaha!

Lába vékony, mint agaré,
Nyelve száraz, mint a málé,
Körülötte vén boszorkák,
S szorongatják jól a torkát

Hahaha!

És azontúl száradt nyelve
Kétfelé áll széjjelszelve,
S bármi szörnyen fáj is neki,
Két kis ördög nyúzza-tépi.

Hahaha!

Balkezében rőfös szalag,
Mint ha húznák, körbe szalad,
S rá — feléje korholva zúg —
Százszor írva a szó: hazug!

Hahaha!

Peti kap a segedelmen:
„Hazug volt a szájam, nyelvem!
Zugással van fejem tele,
Orrom is bár lohadna le!...”

Hahaha!

Bűnét, hogy leszámálgatta,
Helyrejöött az ábrázata,
Nem maradt nagy a füle se,
Nem ragadt a két keze se,

Hahaha!

Ebből ti is láthatjátok,
A hazugság mily nagy átok.
S kit hazudni hajt a vére,
Gondoljon csak Petikére.

Hahaha!

nem egyszer fordult már elő, hogy a kegyelt főurak háládatlanságukkal ámulatba ejtették a világot, így nem maradt más hátra, mint gyorsan hadsereget gyűjteni.

Igen, de mi a legfontosabb a háborúnál? Pénz, pénz és még egyszer pénz.

Megdöbbenve hallotta, hogy a kincstár üres, adót senki sem fizet és rengeteg kincsért és sok birtokát elajándékozta.

Mikor az ellenség a fővárosba ért, felszólította, hogy mondjon le rangjáról, adja át a királyi palotát és hűveivel együtt szabad elvonulást ígért a dölyfös főúr.

A király körülnézett a trónteremben, ahol udvari bolondján kívül, csak a hírnök volt jelen.

A választ másnapra ígérte a király és a küldöncöt elhelyezték a királyi palotában.

Másnap hiába akarta a választ megtudni a küldönc, nem találták sehol a királyt és így a nagyravágyó főúr minden további erőlködés nélkül, bevonulhatott a királyi palotába.

Ámde kegyetlen volt az új király és vérszomjas.

A népre olyan igát rakott, hogy alig tudták húzni. Kegyetlen és kíméletlen volt mindenkiel, mert okult az előbbi jószívű, gazdag király sorsán, aki sokszor álmaiban is megjelent.

A volt minisztertársai gyűlöltek, de meghűnyázkodtak előtte, mert nem szerettek volna ők is a kivégzettek, az elnémítottak sorsára jutni.

Senkiben sem bízott, félt mindenkitől és reszketett az életéért.

Nem volt hite, nem tudott miből erőt meríteni. Minden álmát csillagászokkal fejtette meg és így tudták meg, hogy a volt király még él, ezért emléke mind gyakrabban megjelent előtte és folyton kísértette.

Elméje elborult, megőrült. Mindig térdig járt a vérben. Ártalmatlanná tették.

A szegény jó Nevenines király azon a szomorú éjszakán a földalatti folyosókon el-

menekült. Először végezni akart magával, de miután erősen hitte, hogy semmi sem történhet velünk a Jóisten akarata nélkül, akár milyen megalázó és szégyen is a futás, elmenekült udvari bolondjával együtt. A király hite szerint az étellel csak az rendelkezik, aki teremtett bennünket.

A havas hegyek között volt egy kis vadászkunyhója a királynak, ott találtak menedéket.

A király nagyon okos, tudós volt, így a bolond észrevétlenül nap-nap után tanult tőle.

A király amint észrevette, hogy milyen értelmes és tanulékony a bolond, nagy örömmel fogott hozzá, hogy tanítsa.

Igy volt a királynak valakije, kivel mindennap jobban megtudta magát értetni.

Sok könyvet írt össze a király, aki csakis nagy munkaszeretetének és hitének köszönhetette, hogy lelkén nem hagyott mélyebb nyomokat a pártitűk gonoszsága.

Meg volt győződve, hogy minden embernek, aki születik, missziója van a földön. Az egyik jól, a másik rosszul végzi el, ezzel az életét befejezi.

A király tudta, hogy letért valahol a helyes útról. Most az Úristen időt adott, hogy kijavítsa, amit meg gondolatlanságával elrontott.

Nagy gondal tanította mindenre udvari bolondját. Egyszer még is szeretne volna tudni, hogy hogyan bánik utódja népével, ezért elküldte udvari bolondját, aki azonban sehogy sem akarta urát a nagy vadonban egyedül hagyni. Csak a király erélyes parancsára ment el.

Féltette urát, királyát, ragaszkodott hozzá, mint egy hú kutya.

A király egyedül élvezte a természet fenéges nagy csendjét, a lombok, fák susogását, madarak dalát, mindent külön-külön megköszönt az Úr Istennek s olyan végtelen megnyugvás fogta el a felhőkig nyúlt havasok között, amilyent az emberek között még soha sem érzett. A lelke úgy tele volt hálával, szeretettel aziránt, aki a napsugarat reánk küldi, megfogadta, hogy soha sem távozik innen, úgy érezte, hogy nagyon közel jutott teremtőjéhez.

Hetek múlva udvari bolondja visszajött. Alig tudta, hogy hol kezdjen bele elbeszélésébe. A nép fellázadt, a királyt az örültek házába csukták. A nép követeli, hogy a régi jó király jöjjön vissza.

— A szélrózsa minden irányába követeket küldöttek, hogy keressenek fel és hozzanak vissza téged, jó uram! — mondotta. — Mikor én meghallottam, hogy milyen bánat és szomorúság van országodban, hogy még nem találták meg, én vállaltam a küldetést, hogy eljövök érted. Örömiükben volt minisztèreid majdnem szétszedtek. Akit előbb

Kutykuruty Tóni izgalmas mérközése Étyepety Kajetán úrral.

33. kép.

*Meghátrál a ruca, fáj a szemgolyója,
Egyensúlyát veszve leesett a földre
S abb' a pillanatba' a nyakát kitörte.*

mindenki csak kacagott, most áhitattal hallgattak. Nagyon szépen kérlek, te jóságos nagylelkű király, bocsásd meg nyomorgó népednek, amit veled tett és jöjj vissza.

A király szemébe könny szökött, megölelte udvari bolondját és eképpen válaszolt:

— Mondd meg nagyon szeretett népemnek, hogy én magam helyett egy jobb, igazságosabb királyt fogok küldeni. S azt adom tanácsul az új királynak, hogy sose feledje el, hogy valakit nagyon megajándékozni, túlhalmazni talán rosszabb és nagyobb véték, mint semmit sem adni. Miután családom nincs, fiammá fogadlak. Te voltál az egyetlen, aki számkivetésem alatt mellettem maradtál. Itt van fiam a királyi gyűrűm, Isten kísérje lépteidet, legyen áldott uralkodásod.

A király fogadott fia féltérdre ereszkedve vette apja királyi áldását.

— Engem hagyjatok itt a hegyek között, ahol a Teremtő olyan végtelen megnyugvást költöztetett a lelkembe, amit országomba soha sem éreztem. Úgy érzem, hogy a reám bízott küldetést elvégeztem — mondta búcsúzóul.

Megesókolta a király kezét, a király megölelte és könnyes szemmel vitte a reábízott hírt.

A nép annyira vágyott volt királyja után, hogy parancsát teljesítették és a volt udvari bolondot koronázták királlyá.

A Névtelen király örömmel hallotta, hogy népének napról-napra jobban megy dolga. Mikor meghalt, saját kívánságára ott temették el a havas sziklák között, ahova utódja kápolnát építtetett, amit a nép búcsújáró helyé avatott.

Az udvari bolondból olyan jó király lett, hogy népe szeretettel csüngött rajta és országának kicsinye és nagyja őszinte könnyeivel síratta el halála után. F. B. Ilona Mária.

Többsincs királyfi.

Irta: Voinovits Géza.

Messze, messze nagy hegyeken, magán az Operenciás tengeren is túl, volt egyszer egy öreg király. Már nagyon-nagyon öreg volt. Nem volt egy csepp gyereke sem, akire a királyságot hagyhatta volna. Ezen bánkódott folyton-folyvást.

Egyszer, amint feleségével a kertben sétál, lát egy túskebokrot, de olyat, hogy az csupádon-csupá merő tövis volt. Nézi, nézi a király is, meg a felesége is, mert még ilyet sohse láttak. Amint nézik, látják ám, hogy egyik ágán fészek van, a fészekben négy kis madár. A királyné, amint ezt meglátta, elfakadt sírva:

— Jaj, Istenem, még ennek az oktalan kis madárnak is van ija-fia, csak nekem nincsen, pedig mennyire szeretném!

Hát amint ott búslakodnak, nagy csodálkozással, látják, hogy a bokron egy virág nő, a virágban meg ott fekszik egy ici-pici kis fiú. Akármilyen kicsi volt is, nagyon megörültek neki, hogy így betelt a kívánságuk. Felvették, felvitték a palotába, dédelgették, mindenben gondját viselték.

A kisfiú szépen nőtt, egészen rendes gyerek vált belőle. Azt mondja egyszer a király:

— Ejnye, ejnye, neve még nincs a fiúnknak. Erről bizony egészen elfeledkezünk.

Összehívta országa tudósait, hogy adjanak hát nevet a gyereknek. Három nap, három éjjel törték rajta a fejüket, de csak nem jutott eszükhöz, hogy kellene hívni a királyfit.

Arra vetődik egy koldusasszony, a királytól is kéreget.

— Ne háborgass, szegény asszony, — azt mondja neki a király, — nagy gondban fő az én fejem, nem érek rá a te bajoddal törődni.

— Pedig, ha te segítnél rajtam, talán én is tudnék segíteni a te bajodon, — felelte a koldusasszony, — mert az a rendje, hogy egyik ember segítsen a másikon.

— Dehogyan tudsz te az én bajomon könnyíteni, — mondja a király, de azért elmondta, hogy mi nyomja a szívét.

— Semmi sem könnyebb annál, — mondja az asszony. — Ez az egyetlen gyermeked, nevezétek el hát Többsincsnek.

Megörül a király: biz az jó lesz. Szaladt a jó hírrel a feleségéhez, annak is kedvére volt, így hát elnevezték a királyfit Többsincs királyfinak.

A királyfi szépen növekedett. Mikor megnőtt, egyszer csak elébe áll az apjának, hogy azt mondja, ő elmegy világot látni. Az öreg király elszomorodott.

— Csak nem hágsz itt vénségemre?

A királyné is búsul, hogy a fia nem hallgat az okos szóra, de a fiú nem tágított, hát csak bele kellett nyugodni. Kivezették elébe a paripákat, hogy vállogasson belőlük, de ő egy girhes, borzas kis esikót választott, amelyik a szeméten tengődött. Bevezették a kincses házba, de a szemé ott is egy rozsdás kardot akadt meg, amelyik folyvást kiugrált a tokjából.

— Ez énnekem jó lesz! — mondta.

Akik látták, fejüket csóválták.

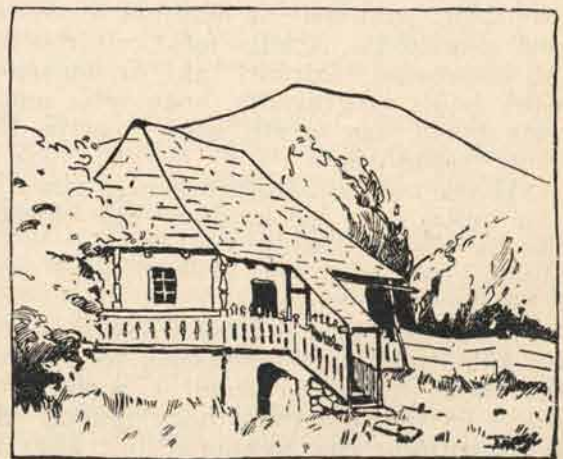
Csakhogy Többsincs tudta ám, mit esinál. Mert az a ló táltoscsikó volt, úgy vitte a hátán a gazdáját, akár a szél; a kard meg bűvös kard volt, folyton-folyvást vagdalkozott magától is.

A táltoscsikó hát repült a gazdájával, hegyeken, országokon keresztül. Sötét este egy nagy barlanghoz értek. A királyfi be akart menni, de a barlang kapuját a hétfejű sárkány őrizte, az egyszerre nekiugrott, hogy felfalja. Csakhogy a bűvös kard hirtelen előugrott az oldaláról, lenyisszentette a sárkánynak mind a hét fejét. A dulakodásra ott termett a barlangból egy rettenetes vénasszony, aztán rátámadt a királyfira:

— Ki vagy te szerencsétlen? Mi járatban vagy? Hogy vetődtél ide, ahol a madár se jár?

— Ne haragudjék, öreganyám, — felelt szépen a királyfi, — nem vagyunk mi rossz járatban. Hanem a házörzője rámtámadt, le kellett vágnom.

A Hargita ajlán.

(Pataky Sándor festőművész képiállításáról)

— Szerencséd, hogy ilyen szépen szólsz hozzám, ezért nem lesz bántódásod. Máskép véged lenne, mert úgy tudd meg: ebben a barlangban az én gyermekeim, a szél-fiúk tanúznak, azok menten széjjeltépnének ha itt találnak. Pedig kár lenne érted, hogyha fajtádból több sines, mert ezt kevés ember tudta volna megeselekedni, amit te.

Jöttek már a Szél-fiúk, nagy dérral, sivalkodva, háborogva. Mindjárt meg is szólalt a legöregebb:

— Ki járt itt, mi járt itt? Idegen szagot érzek.

De az anyja lecsillapította. Többsineset meg már előbb eldugta előlük. Reggel aztán titkon útnak eresztette, adott melléje kísértőnek egy sánta sást, aki kivezette az erdőből, a hegyek közül. Még hamuban sült pogácsát is adott neki útravalónak. Hanem a fáltoscsikót, meg a bűvös kardot bizony ott fogta a hétfejű sárkányért cserébe.

Ment, mendegélt a királyfi, amerre a sánta sas vezette. Azt mondja a madárnak:

— Köszönöm fáradságodat, de ha terhedre van a járás, ne siess úgy, nem bánom én, ha lassabban haladunk is.

Azt mondja erre a sas Többsinesnek:

— Na, ha ilyen szépen szólasz hozzám, meg jót akarsz, megjutalmazlak. Húzz ki a jobb szárnyamból egy szál tollat, kapj fel rá, úgy elrepül veled, még sebesebben, mint a fáltoscsikód, odaviszen, ahová kívánod.

Minden úgy is történt. Többsines a pulyka-lábon forgó várba kíváncszott, hát egyszerre ott is termett a vár előtt.

Amint a várat nézegeti, hogy mint tudna belőlkerülni, észrevesz egy koldus-féle öreg embert. Megszólítja:

— Öregapám, mivel segíthetnék rajtad?

A zsebébe nyúlt, de biz ott nem volt egyéb egy pár hamupogácsánál, amit a vénasszony adott. Azt hát odaadta.

Az öreg ember szépen megköszönte, aztán a rongyos szüre alól kivett egy ütött-hegedűt.

— Látom, hogy jó ember vagy, megkönyörülsz a szegényen, tiszteled az öreg embert, mert apádnak szölitottál, hát meghálálom a jószágodat, neked adom ezt az ócska hegedűt. Majd meglátod, mit nyersz vele.

A királyfi egyszer-kétszer megvonta a vonót a hegedűn, hát uramfia, úgy láttam, mint most látom, a madarak a bokrokon mind énekelni, fütyülni kezdtek, a nyúl meg kibujt a lapu-levél alól, ahol meghúzta magát, aztán tánra kerekedett.

No, ez furesa egy szerszám, gondolta Többsines, s hóna alá vette az ajándékot.

Avval ment megkeresni a vár kapuját. Hát éppen ott állt a küszöbön, a kikiáltó. Eppen azt hirdette, hogy a király egyetlen lánya nagy szomorúságba esett, szavát se lehet hallani, hát aki meg tudja orvosolni, az apja neki adja fele királyságát.

Többsines gondolta, megpróbálja a hegedűt. Be is ment. Elvezették a király elébe. Ott ült a szépséges királykisasszony, szeméből hullottak a könnyek, olyan nagy szomorúság volt rajta, aki látta, annak majd megszakadt a szíve bánatában. Többsines megállt a küszöbön, elővette hegedűjét. Hát elkezd ám izegni-mozogni a sok inas, aki ott állott glédában, azután elkezdenek mosolyogni, aztán a lábukat emelgetni, az egész szomorú gyülekezet tánra perdült, irgett-forgott, bokázott. A királykisasszony is elmosolyodott, felállott, egyszer csak ő is elkezdte magát illegetni-billegetni. Amint ezt az öreg király meglátta, nosza ő is felkerekedik. Úgy táncoltak, hogy csak no!

Kérdik aztán a hegedűstől: miféle szerzet. Akkor kiderül, hogy ő is királyfi. Az öreg király mindjárt neki adta a lányát, meg a koronáját, de Többsines nem akart ott maradni. Neki haza kell menni az apjához, anyjához, mondja, mert azoknak ő az egyetlen gyermekük, több sines.

Úgy is tett, feleségestől hazament. Apja, anyja nagyon megörültek nekik.

Többsines levett apja válláról minden gondot, átvette a királyságot, még mostan is ő crszágot ott, — ha igaz. Nem tudom, csak úgy hallottam.

A kis művész.

*Tomi Nagypától színes írónt kapott:
Nem egyet, sem kettőt, teljes egy tucatot.
Az írónok mellé pompás minta könyvet:
Autót, repülőt. Kívánhat-e többet?*

*Serényen színezi Tomi ujjacskája,
A propellert kékre, a szárnyát sárgára.
Az autó piros, négy kereke barna,
Zöld zubbonyban feszül a vezető karja.*

*Kék, sárga, zöld, piros! Mennyi szín egy képen!
A kis művész szíve repdes örömeben,
Egy esztendő, kettő... vagy mondjuk no...
három!
S Tomi részt vehet a rajz kiállításon.*

Ady Mariska néni.

Ahogy kis cimboráink írnak ...

Búcsú Marcella nénitől.

Kudor Piroska verse, mely a mult számból helyszüke miatt kimaradt.

*Isten veled lelkünk há vigasztalója,
Gyermek világunknak a mesemondója ...
A tündérvilágnak fénylő biborába
Oh hányszor repültünk mérföldes csizmákban.*

*Szép tündérr királynők aranyos postása,
Mily sokszor elvittél mesék országába.
Ahányszor ott jártunk, mindig jobbak lettünk,
Mulattunk, játszottunk, daloltunk, nevettünk.*

*A tündérvilágról addig írt a kezed,
Amíg egyszer oda el is szállt a leked.
Arván hagytál minket, mint zöld lomb a fáját
Összel, mikor sírva veszté koronáját.*

*Legyen leked boldog, álmodozzál lágyan,
Gondolj tovább is ránk a tündérvilágban.
Ezt kívánjuk neked mi, akik szerettünk,
Mi, akik éretted oly sok könnyet ejtünk.*

Bemutatózó.

Hencz Laura és Lajcsi, piskii kis cimborák.

LOTERIA DE STAT

Kék sorozat
1940 május 15-i húzással.

Az
1940 május hó

Zöld sorozat
1940 május 18-i húzással.

Nyeremények	à Lei	új húzási terve.	Nyeremények	à Lei
1	1 Millió	 Egy negyed sorsjegy ára 200 Lei.	1	6 Milió
2	900.000		1	4 Millió
3	800.000		14	1 Millió
3	700 000		20	100 000
5	600 000		100	10 000
9	500.000		1000	8 000
7	400 000		800	5.000
8	200.000			
44	100.000			
360	10 000			
1000	2.000			
1000	1 000			
8000	200			
10000	800			

A sorsjegy csak a reányomtatott, sorozatra érvényes

A nyereményeket minden adó levonás nélkül fizetik ki a játékosoknak.

Játsszanak bizalommal a
LOTERIA DE STAT

COLECTURA OFICIALA-nál

Főelárusítóhely:
CLUJ, Str. Reg. Maria 46

Szerkesztői üzenetek.

Pálinkásné. A kis szindarab bár anyák napjára készült, május hónapban nem jelenhetik meg. Mivel tartalma olyan, hogy bármily alkalommal előadható, június vagy július hóban való leközlése sem késő, s addig talán a dalszöveg megzenésítéséről is gondoskodhatunk. *Kati néni, Három veréb* Valogatunk közülük. Egy része idejét multa, elkésett. *A királyfi, halászlegény meg a tündér.* Ennek az a hibája, hogy az egyszerű mesét nagyon elnyújtotta a hosszadalmas leírásokkal. Természetes, hogy a meséknél színezni is kell, de csak egy pár vonással. A többi pótolja a gyermek élénk fantáziája. Váltakozó, gyors események, vagy humoros előadással elmondott mesék, regék tetszenek a gyermekeknek. Tarsolyába bizonyára ilyen mesék is vannak, küldjön azokból, hadd mulassanak a kis cimborák. Akiben olyan munkakedv buzog, mint Önben, az ne emlegessen emésztő kórt és hanyatló erőt. Különben aki nekünk dolgozik, az feltétlenül megfiatalodik, még ha öregnek is érzi magát. Részvétét köszönjük. *Sz. N. I.* Becses munkásságát köszönettel fogadjuk. *A Baba.* Jönni fog! Örülnek, ha a lábadozó beteg gyorsan és tartósan meggyógyulna s munkába állás mellett is a tollforgatásra nagyobb súlyt helyezne. Írásait szeretik a cimborák; Gyermkeink lelki nevelése szintén értékes munka, mely háttérbe nem szoríthat. Ugye igazat ad nekem? *Az okos Jánoska, A virágok királynője.* Az írótól mindenestre megköveteljük első sorban a magyar helyesírás tudását. Szeretném feltételezni, hogy mint nyugdíjas tanító, csak szórakozottságból ír hibásan, mégis bármily okból származnék a helytelen írás, teljesen lerontja munkája értékét, holott írói készsége megállapítható, előadása eleven. „Senkijesem” nem egy szó; szerint és nem szerént, nőjön és nem nőjön, hetyke és nem hegyke, papagály és nem papogály, őz (a vad) és nem ősz, a csügdét szót nem így választjuk el: csügdét, Beküldött meséit a helytelen írás miatt nem közöljük le. *F. B. Ilona Mária.* Mély érzéssel megírt részvétnyilatkozatát hálásan fogadtuk. A Marcella emlékére rendezendő mesedélután helyes, kivitele, azt hiszem, nehézségbe nem fog ütközni. Az Új Cimbora régi számaiban Marcellának sok kedves verse jelent meg, méltóztassék azok közül tetszés szerint választani műsorukhoz megfelelően. A mi kis lapunkban szívesen adunk hírt a mesedélutánról. Kérem az előadás napját jelezni. *A. A. Piroska néni.* Együttérzését meleg szeretettel köszönjük. Bizony csak a hit adhat vigasztalást. *K. J.* A japán mesét kívánsága szerint közöljük le. *N. N. Márta.* A beküldött írásokat mindig jóindulatú elbírálással kezelem. Szeretettel sorozom be hűséges munkatársaink közé. *Tavaszi tánc.* Rácz Sanyika rajza eredeti-e vagy másolat? Én úgy veszem észre, hogy a körben táncoló gyermekalakokat vala-

honnan lemásolta, a virágos dombot ügyesen belekompónálta a körtánc középebe, a virágok, madarak, s talán a nyuszi is a dombtetőn eredeti elgondolások. Ha „így is áll a bál”, ötletességet és rajzkészséget igazol ez a kis tollrajz. Csak gyakorold magadat Sanyika. A gyakorlat mesterré nevelhet. *Dr. N. K.* Ugy van! Marcella most úsztán látja azokat a gátló körülményeket, amelyek miatt kérését nem teljesíthette és szívesen megbocsát. Azt a levelezőlapot ő írta. Nagyon örülünk, ha az elmulasztottakat kedves írásaival pótolná. Az Új Cimborához való hű ragaszkodásukat szeretettel viszonzjuk. *Jolán néni.* Írására sor kerül.

Sz. I. Hegyközújlak. Levelét sajnos csak 11.-én kaptam meg. Így a tárgyaláson sem jelenhettem meg, mert nem tudtam anynyi időt szakítani magamnak, hogy oda is elérkezzen. Gondoltam, ugyanis felkeresnek a szerkesztőségben, ezért szinte egész nap itt tartózkodtam. Természetesen, hogy szívesen elkalauzoltam volna a gyerekeket. Kíváncsi vagyok, milyen eredménnyel zárult a tárgyalás? Szíves üdv.

Gyüre Boriska, Amerika. Nagyon szeretted ezt a kis újságot olvasni, mert nagyon sok jó és hasznos dolgot lehet belőle olvasni és tanulni. Az előfizetési díj fejében küldsz 2 dollárt amelyet meg is kaptunk, azonban a posta itt csak 360 leít fizetett ki, tehát négyeték előfizetéséért nem elég ez az összeg. Hogy 1940. végéig rendben legyetek az előfizetéssel, még 7 dollárt kell küldnetek. Mikor még írsz, írd meg azt is, hogy hányadik osztályba jársz, mint ahogy Hunyady Lacika is megírta. A kis cimboráknak átadtuk üzeneteket. Ők is szeretettel köszöntenek mindnyájatokat.

Hunyady Lacika, Amerika. Még csak 9 éves múltál és máris a IV. osztályba jársz. No te ugyancsak ügyes legényke vagy. Bemutatkozó leveledet a fényképpel együtt már le is közöltük. Írj máskor is Lacika. Szeretettel köszöntünk és várjuk a leveleteket.

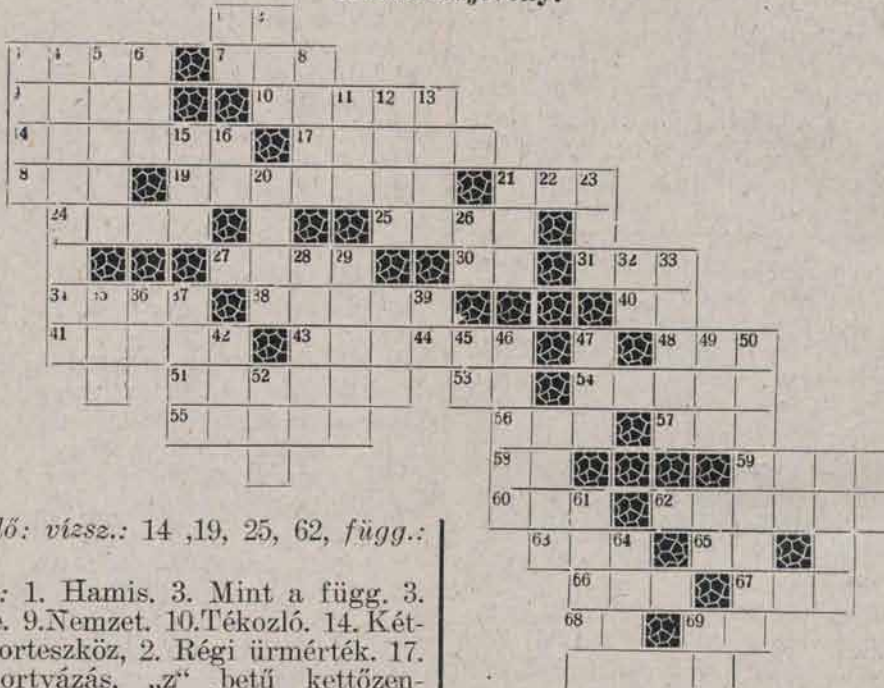
Daday Zsolt, Semesnye. Ez már becséd Zsolt fiam. Nemesak helyes megfajtéseket küldsz be, hanem egész esomó ügyes rejtvényt is készítettél. A szép tavaszi időben sokat labdázatok és kerékpározatok, azonban a munkát sem hanyagoljátok el és szorgalmasan segítsz nagyapának szőlőt kötözni és kapálgatni, az oltoványok körül a földet. Az ilyen ügyes fiúkról mi sem felejtkezünk el és szép könyvvel fogjuk jutalmazni a sok helyes megfajtésért.

Bagossy Adám, Nagykároly, Gálffy Gábor, Székelykeresztúr. Megfajtéseket átadtuk a rejtvény-rovatvezető bácsinak. No, kíváncsiak vagyunk, hogy lesz-e szerencsétek, hogy jutalomkönyvet is nyertetek? Küldjétek máskor is ilyen pontos megfajtéseket.

FEJTÖRŐ.

Vezeti: Jóska bácsi.

Keresztrejtvény.

Beküldendő: vízsz.: 14, 19, 25, 62, függ.: 4, 12, 50, 61.

Vízszintes: 1. Hamis. 3. Mint a függ. 3. 7. Sapka része. 9. Nemzet. 10. Tékozló. 14. Kétszó: 1. Téli sporteszköz, 2. Régi úrmérték. 17. Rendőrségi portyázás, „z” betű kettőzende. 18. A. N. A. 19. Dalolás. 21. Evő eszköz. 24. Elem névelővel. 25. Lónév. 27. Házkörül van. 30. A tanuló is teszi. 31. Nyílás. 34. Férfinév. 38. Leánynév. 40. Ételízesítő. 41. Liba teszi. 43. Gyümölcs. 48. N. I. K. 51. I-vel a végén fejedelem volt. 53. Számár hangja. 54. Időhatározó szó. 55. Régi úrmérték névelővel. 56. Méhkas. 57. Nagytata becézve. 58. A. P. 59. A-val a végén: korlát. 60. S. O. P. 62. Harang románul. 63. Nyakra teszik. 65. Kád mássalhangzó. 66. Péter és ... 67. I. P. S. 68. Névelő. 69. T-vel: ilyenkor hideg van.

Függőleges: 1. A kertész teszi. 2. Könyvben van. 3. Kis leány játéka. 4. Alföld névelővel. 5. Sok baba. 6. Magyar király előneve. 8. Sétaliely. 11. Gabona. 12. Kis patak névelővel. 13. B. I. S. A. 15. Elem. 16. Fém. 20. Kitüntetés. 21. Betegség. 23. Eső után lesz. 26. Sír. 28. Foglyok. 29. I. R. A. C. Ó. 32. Kötőszó. 33. Ételnemű. 35. Vissza: ajtón van. 36. F-el: szájjában van. 37. Leánynév. 39. I. R. Z. 42. Levegőnél könnyebb. 45. Cica része. 46. Házi szárnyas. 47. Madár. 49. I. O. P. 50. Nilusi szörnnyeteg. 52. Testrész. 61. Egyházfejedelem. 64. Betegséggel együtt jár. 69. Egész, teljes.

Megfejtéseket küldtek be: Nagy Pista, Hidvégi Gyuszi, Kis Karesi, Kálmán Tibi, Málnási Ili, Kazacsay Sanyi, Bagossy Adám, Gálffy Gábor, Daday Zsolt.

Nyertesek lettek: Gálffy Gábor és Daday Zsolt.

A kiadóhivatal közleményei

Beküldött előfizetések:

Ref. El. Isk. Resica 200, Kiss O. Cséfa 200: 1940 jan. 1-ig. Tötös J. Szilágys. 100, Hunyady L. Amerika 333: 1940 febr. 1-ig. Molnár M. Aranyosegerbegy 50, Sarkady K. Berend 550, Dézsi Z. Bhunyard 300, Róm. Kat. El. Dezsőháza 100, Lőrinczy G. Bukarest 84, Rédey K. Nkároly 167: 1940 jul 1-ig, Balázs I. Aranyosegerbegy 100, Fülöp M. Szászváros 100: 1940 okt. 1-ig, Demes F. Zabolá 200, Ref. Tanítóképző N. Enyed 200, Alzner L. 200, Schemsch A. Gyfhehervár 200, Kerekes Cs. Torockó 250: 1941 jan. 1-ig, Adkári F. Mvásárhely 200: 1941 ápr. 1-ig. Vargha A. Petrozsény 200: 1941 máj. 1-ig. Róm. Kat. El. Isk. Sárköz 524, Kovács R. Bukarest 150.

Kiadóhivatal.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colleşti, u. p. Aiud. jud. Alba, akinek címére küldendők az írásművek és rajzok.

Nagy Kálmán, Cluj. — Kormos Jenő, Chiend.